EL LECTOR ESCRIU

Llogaters

Tothom, fins i tot les campanes, parlen d'Europa, d'una Europa plena de significatius que serà un cel, i/o podrem veure com hi neden les «nimfes, ondines i sirenes» de nord a sud (una bassa d'oli), banyera d'una felicitat sense tòpics i d'una justícia (sense cometes) humana. Tots els llogaters sabem el calvari que patim i les pèrdues per tots costats de molts inquilins sense educació ni vergonya que utilitzen i abusen del buit legislatiu que hauria de regular l'hàbitat per salvar el patrimoni dels nostres avis, que fa la beutat dels nostres pobles, que vagin estant cada dia més en ruïnes. Treball i beneficis per excavadores, construccions inadequades, sense cap respecte per l'entorn ambiental per conservar el que queda d'història i cultura. Aquest buit jurídic i legislatiu a l'arcaïsme del temps no ha estat corregit per ningú, i ningú no ha fet res per arribar-hi. Els llogaters han estat i són incapaços d'unir-se per formar una associació que defensi els seus propis interessos, tant materials com culturals. Esperem, les castanyes cuites amb les plantofes posades. Esperem. Tenim la Cambra Oficial de la Propietat Urbana, com a consultació, els consells d'aquesta entitat són el que són, però, al meu parer, no poden fer altra cosa, davant aquesta llei reguladora que no existeix.

Jo penso que malgrat tot ha d'existir, i que la mòdica suma que paguem no hauria d'espantar ningú: almenys sabem on anar, i sempre hi aprenem quelcom.

Llegint la carta d'en Joaquim Testar, avalada amb 112 signatures (apareguda el 26.11.88), vaig quedar molt estranyat. Té raó?, no té raó? Jo ho ignoro: el senyor vol dissertar sobre què? sobre el fons o la forma, existir o no existir; si no existeix, restarem tan aïllats com sempre. Si és això el que voleu, que Déu me'n preservi.

Fa temps que la Cambra de Diputats va votar una llei de regulació de l'habitatge, de tot l'habitatge (vaig assabentar-me'n). Per què no esdevé oficial? Aquesta llei reguladora està lluny d'arranjar-ho tot, però s'hauria vist una voluntat política d'igualtat perquè totes les classes socials guadeixin de l'aire fresc que baixa d'Europa. Donada la particularitat que som incapaços de defensar-nos, deixem viure el COPU. Estic convençut que si aquesta llei estigués en vigor tindria un ampli camp de defensa i relexió. «La desgràcia no la dóna tota DÉU». Tenim la clau d'aquest problema, sapiguem-nos-en servir; això és molt difícil, esbrinar collectivament aquells que no deixaran de venir (comicis) a demanar-nos l'ajut, per poder-los gratificar de l'àmbit injust d'aquest problema que s'eternitza com molts altres, en la nit del temps, o hem de pensar que una cosa injusta o ilegal amb el temps arriba a ser legal? ***I. Corominas i Geli.*** Figueres.

La resposta d'en Gelada

Divendres el seu diari va publicar un escrit de la Srta. Tura Soler sobre l'acte que MIFAS organitzà respecte a les *Barreres arquitectòniques*, i MIFAS lamenta que en l'escrit només es parlés del debat que va establir-se després de la conferència, debat que la periodista presenta com un atac al Sr. Joan Gelada. Volem deixar constància que el Sr. Joan Gelada va donar resposta a les diferents preguntes que varen formular-li alguns disminuïts físics en nom propi, i no pas en nom de MIFAS.

El Sr. Joan Gelada va respondre totes i cadascuna de les qüestions, ja que va estar present al llarg de tot l'acte. Com és lògic, les preguntes de crítica i les respostes eren coherents amb l'actuació que té l'Ajuntament.

També volem dir que el Sr. Gelada és un gran amic i collaborador, i ens ho ha demostrat, entre altres coses, amb la seva assistència i participació activa en tots els actes a què MIFAS l'ha invitat.

El Sr. Gelada convidà el president de MIFAS a dialogar i a establir un pla d'actuacions, perquè entre MIFAS i el Sr. Gelada ha existit sempre un diàleg; per tant, no serà una cosa nova.

Aprofitem aquest escrit per demanar a tos aquells disminuïts interessats a participar en aquest pla d'actuacions que es posin en contacte amb MIFAS, a fi d'organitzar un equip de treball; perquè no sempre les coses no es fan pels altres, sinó per nosaltres mateixos.

Per acabar, voldríem explicar l'acte: es va fer per a tots els professionals de la construcció, arquitectes, aparelladors, decoradors, API's, constructors, etc... i per això mateix en lamentem la poca assistència. Va ser el darrer acte dels programats per enguany dins la campanya de sensibilització per a la supressió de les barreres arquitectòniques i urbanístiques, per la qual MIFAS signà un conveni amb el Real Patronato de Prevención i Atención a las Personas con Minusvalía i l'ICASS.

Al llarg de l'any s'han organitzat tres xerrades-colloqui, a Olot, Figueres i Girona; i també per les fires d'aquestes poblacions, MIFAS hi fou present, en els estands enfocats també a aquesta temàtica. Considererm que aquests actes han estat un punt important per a la supressió de barreres a la ciutat, ja que els Ajuntaments de Figueres, Olot i Girona han pres part activa de les xerrades-colloqui i els representants municipals han adquirit públicament un compromís envers l'eliminació de barreres, compromís que ja ha començat a ser una realitat. ***La Junta Directiva de MIFAS.***

Urbanitat?

En la secció Carta oberta d'aquest mateix diari, a la pàgina 4 de l'edició del dia deu d'octubre, un senyor que es diu Josep Serra i Costa signà un article sota el títol «Urbanitat» que, francament, més que decepció em causà tristesa.

Com que ningú l'ha reptat ni n'ha fet esment, jo vull fer saber amicalment a aquest improvisat pedagog, llicenciat en Televisió, que aquell compendi d'Urbanitat no encaparava els nois ni les noies i els servia de norma per conviure lliures i dignament amb pares, avis, germans, mestres, amics i veïns.

Diu quasi literalment el Sr. Serra que d'això ara sortosament no en queda res.

Que en aquell temps d'urbanitat, *pobra mainada!*, nois i noies devien perdre el temps imitant els adults educats —que Déu n'hi do els que encara en queden— i no devien tenir temps per estudiar anglès, com fa tothom!

I afegeix!: *Els estudis han d'ésser pràctics i d'acord amb l'època que vivim.* Ja se sent a dir sovint per la televisió, això!

La gran mestra d'avui: la televisió! Un ens que, llevat de comptats programes, ens mostra i porta per un camí de disbauxa, de sexualitat purament animal, que acaba en violacions, adulteris i violència; que almenys atordeix la mainada que hi té clavats els ulls.

I bé, Sr. Josep Serra i Costa:

Jo lamento el que vostè ha escrit. Segurament que no té fills, o no els té mal educats, fills que l'estimen i els respecten. Si no, deixi'ls el Promptuari.

Però és que en el fons aquell article no era precisament més aviat una denúncia del desastre causat per la manca d'urbanitat social?

Que avui, en lloc d'urbanitat, aprenen anglès, fan esport i tot ho deixen per tal de veure i escoltar els galdosos i poc morals programes que quasi diàriament ens ofereix la televisió?

I això és bo? Aquest és camí de progrés?

Miri, Sr. Serra i Costa, jo també el guardo, aquest Promptuari, i tinc un íntim amic que li podria dir en veritat que aquell Promptuari d'Urbanitat no constituïa precisament una asignatura en cap curs. No era objecte d'especial estudi.

Els pares i mestres l'ensenyaven amb el seu exemple quotidià i amb les degudes advertències quan convenia. Era quelcom normal, que es vivia i es palpava arreu.

Aquell Promptuari d'Urbanitat no impedí pas que aquell amic meu aprengués l'alemany, el francès, l'anglès, el llatí i el grec, i a escriure correctament el català.

Aquell Promptuari no el privà pas, potser li ajudà, de cursar amb profit les llicenciatures de Dret, de Filosofia i Lletres i d'aprovar la Història de la Pedagogia i la mateixa Pedagogia a l'Escola Normal de Barcelona.

La Urbanitat, amic Serra i Costa, és precisament el puntal que avui manca i es trobaa a faltar en la nostra societat, que s'està desfent.

Ara, com a obsequi, li transcriuré el text d'una estrofa que l'altra dia cantava un camperol del nostre país mentre podava uns arbres fruiters:

Ja no hi ha respecte als pares que ès cosa molt principal; i hem perdut fins la vergonya, som pitjors que els animals.

Certament avui s'ha perdut el respecte, la vergonya i el dolç somriure, sagrat patrimoni dels homes; d'homes i dones educats, urbanitzats o, si vol, humanitzats. ***Joan Bpta. Muntada.***

Obres a Bellcaire

Havent llegit l'article que va publicar el seu diari el dia 18 de desembre d'enguany i que fa referència a les obres que està executant al municipi de Bellcaire d'Empordà l'empresa Inversions i Serveis Immobiliaris SA (ISISA), en l'anomenada «Residencial Mas Duc», exposo, per a una major correcció i claredat de la informació, les següents puntualitzacions:

— Que la sol·licitud de la llicència municipal d'obres la vaig demanar jo, actuant com a representant legal de l'esmentada entitat, i en virtut del càrrec d'administrador general únic, que exerceixo ininterrompudament des de l'any 1980.

— Que les obres esmentades consisteixen en 30 habitatges unifamiliars de planta baixa, sense cap pis en altura, a part de dues excepcions que tenen un entresolat, com erròniament es manifestava en la informació. ***Inversions i Serveis Immobiliaris SA (ISISA)***

NECROLÒGIQUES

FRANCESC BLAY FERRER

A l'edat de 64 anys, va morir abans-d'ahir a Girona **Francesc Blay**. Era natural de l'Escala i residia al carrer Rosselló, 14, de Girona.

Era casat amb Mercè Llorens Llausàs i tenia dos fills.

La missa exequial se celebrarà avui dimecres, a les 11 del matí, a l'església de Sant Narcís de **Girona**.

JOAQUIM CABALLERO SARABIA

A l'edat de 67 anys, va morir ahir a Girona **Joaquim Caballero**. Era natural de Berlanga (Badajoz) i residia al carrer Francesc Macià, 41 de Blanes.

Era casat amb Josefa González Ortiz i tenia tres fills.

La missa exequial tindrà lloc avui dimecres, a les 4 de la tarda, a l'església de **Blanes**.

ROGER SICART BUSQUETS

A l'edat de 69 anys, va morir ahir a Figueres **Roger Sicart**. Era natural de Bages (França) i residia al carrer Montgó, 1, de Figueres.

Era casat amb Pilar Estarriol Bramont i tenia una filla.

La missa exequial tindrà lloc avui dimecres, a 2/4 de 5 de la tarda, a l'església de Sant Pere de **Figueres**.

NOEMI RAMOS MORATA

A la tendra edat de 15 mesos, va morir ahir a Girona la nena **Noemi Ramos**. Era natural de Figueres i residia al carrer Monturiol, 11 de la mateixa població.

A les 3 de la tarda tindrà lloc una missa a l'església de Sant Pere de **Figueres**.

BERNARD SUÑER FONT

A l'edat de 80 anys, va morir ahir a Vilafant **Bernard Suñer**. Era natural d'Oix i residia al carrer Borrassà, 8, de Vilafant.

Era casat amb Pilar Trias Ribas.

La missa exequial se celebrarà avui dimecres, a les 11 del matí, a l'església parroquial de **Vilafant**.

MONTSERRAT QUINTANA PUJIULA

A l'edat de 80 anys, va morir ahir a Figueres **Montserrat Quintana**. Era natural de Garrigàs i residia al carrer Olot, 30, de Figueres.

Era vídua de Pere Bosch Estarriol i tenia un fill.

La missa exequial se celebrarà avui dimecres, a 2/4 d'11 del matí, a l'església de la Immaculada de **Figueres**.

ROSARIO SÁEZ GIMÉNEZ

A l'edat de 84 anys, va morir ahir a Ripoll **Rosario Sáez**. Era natural d'Albacete i residia al carrer Sant Pere, 3, de Ripoll.

Era casada amb Esteve Bertran i tenia un fill.

la missa exequial tindrà lloc avui dimecres, a les 12 del migdia, a l'església del monestir de **Ripoll**.

†

Pregueu Déu en caritat per l'ànima de

Benet Bosacoma i Noguer

Morí a Montcal el dia 27 de desembe de 1988, a l'edat de 70 anys.

A.C.S.

Els seus afligits familiars us participen tan sensible pèrdua i us preguen una oració per la seva ànima.
La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà demà dia 29, a les 11 del matí, a l'església parroquial de Montcal.

Montcal, 28 de desembre de 1988

Nota d'agraïment

La família **Girbal-Pujadas** agraeix sincerament les mostres de condol rebudes per la mort del seu familiar

Emili Girbal i Genoé

esdevinguda el dia 25 de desembre.

Girona, 28 de desembre de 1988

Punt, El, 1988-12-28, p. 6.
Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions de l'Ajuntament de Girona (www.girona.cat/sgdap)